В одному великому ставку жило зовсім маленьке рибеня.

У природі тоді саме стояло літо.

З води рибеня бачило веселе сонце в далеких небесах і звішене вербове віття біля берега

Цілими днями рибеня привільно плавало біля верб і з цікавістю визирало на берег: а що воно там відбувається?

А на березі з довгими вудками у руках сиділи вусаті рибалки, блукали нявкучі вусаті коти й мекали рогаті кози. Далі від берега лежала в хмарах куряви дорога, і по ній з гуркотом пролітали вантажівки, тріщали мотоцикли, гасали на велосипедах хлопчаки.

А далі..

А далі рибеняті не було видно.

І воно дуже сумувало з того.

Рибеня не бачило, як дорослі великі риби пірнали глибоко, аж до дна, розганялися там і стрімко злітали вгору над водою. Ото, мабуть, устигали всього побачити! їм же ж видно ставало аж туди, далеко за дорогу.

Подивилося-подивилося на їхні стрибки рибеня та й собі стало вчитися.

Пірне і стрибне вгору. Пірне і стрибне. Пірне і стрибне...

І все стрибає найближче до берега, щоб аж на дорогу дострибнути. Придумало собі, що вискочить із води аж за верби та й вистрибом по дорозі погуляє.

Дивилися-дивилися великі дорослі риби на те стрибання й осудливо головами похитували, аж хвилі від того похитування йшли по воді Похитували головами й приказували: "Ой, не доведе до добра оте стрибання!"

А рибеня їх і слухати не хотіло.

"Звідки вони можуть знати? — думало воно.— Просиділи весь вік у воді, нічого не бачили, ще й інших навчають: "Не доведе до добра! Не доведе до добра!" Доведе. Я краще за них знаю!"

Отак собі думало, ще й уголос приказувало цікаве вперте рибеня.

Приказувало у воді, аж бульбашки йому з рота летіли.

Вилітали бульбашки з рота й плавали, як прозорі горошини, під вербовим віттям.

А рибеня стриб та стриб. Уже аж до гілля дострибувало і хвостиком маленьким проти сонця поблискувало та помахувало.

Рибалки навіть про вудки свої забули й на нього задивилися. В них од захвату аж вуса ворушилися. А коти при березі принишкли, тільки очима за рибеням водять. Ото, думають, маленька пожива нам була б. Один навіть стрибнув між вербове віття, щоб упіймати рибеня на льоту. Але воно вже зникло у хвилях, а котяра булькнувся у воду і розпачливо занявчав, ніби вредні хлопчиська тягли його за хвоста.

Всі рибалки з нього дружно реготали, і риби глузливо хвостами замахали.

А рибеня — знай своє — все стриб та стриб.

І дострибалося, бідолашне...

Аж на берег вилетіло й упало в кропиву.

Сіпнулося там, щоб стрибнути назад у воду, а воно чомусь не стрибається.

— Ой,— жалібно промовило рибеня,— що ж тепер зі мною буде?!

Прошелестів над ним вітер і не відповів нічого.

— Допоможіть! Допоможіть! — прошепотіло рибенятко.

Прогурчала недалеко машина й нічого йому не відповіла.

— Правду казали великі дорослі риби,— заплакало рибенятко.— Не довело до добра отаке стрибання! Якби я знало, я б сюди зовсім не стрибало...

Але ніхто його не чув і ніхто не йшов порятувати.

Тільки коти вусами в усі боки повели, вуха нашорошили, очима поблимали й дружно кинулися в кропиву.

Вже давно і з'їли б горопашне рибенятко, але сварку між собою затіяли.

— Це моя здобичі — голосно нявчав кожен, дряпав під собою кігтями землю.

Так і не підпускали вони один одного до рибеняти, вже в них навіть і до бійки йшлося. А рибеня зщулилося, хвостик під себе підібгало, очка заплющило й шепотіло:

— От мене й не буде. Плаватимуть риби у ставку, а я вже ніколи не плаватиму й не побачу з води радісного сонечка... Як же це несправедливо!..

Так, це було б дуже несправедливо.

Але саме так воно й сталося б, якби на ту пору не їхав побіля берега хлопчик на велосипеді.

Побачив він котячу веремію і засміявся.

— Що,— каже до котів,— б'єтеся за кропиву?

А потім згадав, що коти кропиви не їдять.

"Чого ж це в них таке зчинилося? — подумав.— Щось же таке в кропиві є..."

І побачив він перелякане рибенятко, що вже й дихати перестало.

Доторкнувся до кропиви, й ужалила вона йому пальці Як вогнем обпекло. Інший сів би на велосипед і поїхав би,— сказано ж, кропива люта.

Але хлопчик був добрий і сміливий.

— Жали! — загукав він крізь сльози.— Я ж не можу рибенятко в біді кинути.

І дістав рибеня. І кинув у воду.

Коти повели за ним очима, доки не булькнуло, і розчаровано нявкнули.

— Отак! — сказав їм хлопчик — І не соромно вам зуби гострити на манюпусіньке рибенятко?! Розбійники хвостаті!

А рибенятко з-під лагідної хвилі йому гукнуло:

— Дякую тобі, хлопчику! Дякую!..

Чи почув його хлопчик — не знаю.

Але радісні бульбашки на воді він побачив.

Сів на велосипед, свиснув та й поїхав.

Чи ви його ніде не зустрічали?